ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ἱππότης Παρνταγιὰν σήκωσε ἀμέσως τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε στὴ στέγη τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ, μέσα σ' ἕναν μικρὸ φεγγίτη, ἕνα ἄγνωστο πρόσωπο ποὺ τὸν ἐκύτταζε μ' ἐνδιαφέρον.

— Ποῦ ἄραγε ἔχω ἀπαντήσει αὐτὸ τὸ πρόσωπο; ψιθύρισε ὁ ἱππότης.

Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἦταν γέρως, μὲ κάτασπρα γένεια. Τὸ πρόσωπό του φανέρωνε ψυχικὴ εὐγένεια καὶ καλωσύνη.

— Εὐαρεστηθῆτε, ἱππότα, νὰ ξαναμπῆτε στὸ σπίτι, ἀπ' τὸ ὁποῖο βγήκατε, εἶπε ὁ ἄγνωστος στὸν Παρνταγιάν.

— Γιὰ ποιὸ λόγο, κύριε; ρώτησε ὁ ἱππότης.

— Γιατὶ διατρέχετε τὸν κίνδυνο νὰ σᾶς ἰδοῦν οἱ στρατιῶτες καὶ τότε πᾶνε ὅλα χαμένα...

— Ἀλήθεια;

— Μάλιστα, φίλε μου. Πιστέψτε με πὼς ὁ δρόμος ποὺ διαλέξατε εἶνε ἐπικίνδυνος. Τὸ σπίτι ὅπου εἴστε κλεισμένος συγκοινωνεῖ μὲ τὸ δικό μου μὲ μιὰ μικρὴ πόρτα. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς τὴν ἀνοίξω ἀμέσως. Μπᾶτε λοιπὸν μέσα, ἀγαπητέ μου νέε, καὶ περιμένετέ με.

Ὁ Ἱππότης καταχαρούμενος ἑτοιμαζόταν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γεναιόψυχο ἐκεῖνο γέρο, ἀλλ' ὁ ἄγνωστος εἶχε γίνει κιόλας ἄφαντος.

— Ποῦ νἄχω δεῖ τάχα αὐτὴ τὴ φυσιογνωμία; σκέφτηκε καὶ πάλι ὁ Παρνταγιάν, ὁ ὁποῖος γλύστρησε μὲ εὐκινησία ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ βρέθηκε ξανὰ στὸ ὑπερῶο, ὅπου βρισκόταν ὁ πατέρας του.

— Ἔ, τί σοῦ συνέβη; τὸν ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Παρνταγιάν.

Ὁ Ἱππότης κάθησε καὶ τοῦ διηγήθηκε, μὲ λίγα λόγια, τὸ ἀνέλπιστο κι' εὐχάριστο γεγονὸς ποὺ τοῦ εἶχε τύχει.

Πατέρας καὶ γυιὸς ἄρχισαν τότε νὰ παραμερίζουν ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ ὑπερώου τὸ ἄχυρο ποὺ ἦταν ἐκεῖ μαζεμένο. Εἶχαν τὴν πεποίθησι πὼς πίσω ἀπ' αὐτὸ ἦταν κρυμμένη ἡ σωτηρία πόρτα, τὴν ὁποία πραγματικὰ ἀνακάλυψαν σὲ λίγο. Συγχρόνως ἄκουσαν ἀπὸ πίσω της χτύπους. Ἦταν ὁ γέρως ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ! Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε καὶ παρουσιάστηκε ὁ ἄγνωστος γέρως. Ἦταν ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ντυμένος κομψά. Χαιρέτησε εὐγενικὰ τοὺς δύο Παρνταγιὰν καὶ τοὺς εἶπε:

— Κύριε Μπρισὰρ καὶ κύριε ντὲ Ροσέτ, καλῶς ὁρίσατε!

Πατέρας καὶ γυιὸς στὰ λόγια αὐτὰ κυττάχτηκαν κατάπληκτοι.

— Πῶς; ἐφώναξε ὁ γέρως. Δὲν ἀναγνωρίζετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σώσατε στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ἀντωνίου, μπρὸς στὸ φαρμακεῖο, μαζὺ μὲ τὴ νέα κυρία;

Ὁ γέρω Παρνταγιὰν χτύπησε ἀμέσως τὸ μέτωπό του. Εἶχε θυμηθεῖ τὰ δυὸ ψευδώνυμα ποὖχε δώσει στὸ γέρο καὶ στὴ νέα φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς δευτέρας.

— Ἄ, ναί, μὰ τὴν Ἀρτέμιδα! εἶπε. Τώρα σᾶς θυμοῦμαι, κύριε...

— Εἶμαι ὁ Ράμος, εἶπε ὁ γέρως μὲ ἀφέλεια.

— Ναί, ὁ Ράμος! Μόνον ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ἀφεντιά μου δὲν ὀνομάζομαι Μπρισὰρ καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἐχρημάτισα λοχίας, ὅπως σᾶς εἶπα τότε. Ἐπίσης καὶ ὁ Ἱππότης ἀπὸ δῶ δὲν λέγεται ντὲ Ροσέτ...

Ὁ Ράμος χαμογέλασε.

— Σᾶς εἶπα αὐτὰ τὰ ὀνόματα, ἐξακολούθησε ὁ γηραιὸς τυχοδιώκτης, γιατὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ μείνουμε ἄγνωστοι. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ πατὴρ ντὲ Παρνταγιὰν καὶ ὁ κύριος ἀπὸ δῶ εἶνε ὁ γυιός μου Ἱππότης Ζὰν ντὲ Παρνταγιάν.

Οἱ δύο Παρνταγιὰν ἀκολούθησαν κατόπιν τὸν γέροντα Ράμο, κατέβηκαν μαζύ του μιὰ σκάλα καὶ βρέθηκαν μέσα σὲ μιὰ τραπεζαρία, ἀρκετὰ καλὰ ἐπιπλωμένη.

— Κύριοι, ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ τότε ὁ Ράμος, χτὲς σταμάτησα στὸν γειτονικὸ δρόμο γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ πέρασμα τῆς βασιλικῆς πομπῆς. Πρὸ πάντων ἤθελα νὰ ψυχολογήσω τί στάσι θὰ λάβαινε ὁ λαὸς κατὰ τὴν ἐπίσημη αὐτὴ τελετή.

Οἱ δύο Παρνταγιὰν ὑποκλίθηκαν. Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ γέρως ἐκεῖνος λόγιος, τὸν ὁποῖο εἶχαν ἄλλοτε σώσει, μιλοῦσε μὰ γλῶσσα ποὺ μὲ δυσκολία τὴν καταλάβαιναν.

Ὁ Ράμος τὸ παρατήρησε αὐτὸ καὶ χαμογελῶντας πονηρὰ εἶπε:

— Συγγνώμην, κύριοι, γιατὶ βγῆκα ἴσως ἀπὸ τὸ θέμα μου. Εἶδα λοιπὸν στὴν ἀρχὴ τὴν παρέλασι τῆς βασιλικῆς συνοδείας καὶ κατόπιν παρέστην αὐτόπτης μάρτυς τοῦ φοβεροῦ σας ἀγῶνος. Δυστυχῶς δὲν μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε. Ὅταν ὅμως σᾶς εἶδα ἀργότερα νὰ μπαίνετε στὸ γειτονικὸ σπίτι, ὅταν παρατήρησα τοὺς φρουροὺς νὰ τοποθετοῦνται μπρὸς στὴν πόρτα, κατάλαβα ὅτι διατρέχετε μέγιστο κίνδυνο καὶ ὅτι ἴσως θὰ ἐπιχειρήσετε νὰ φύγετε. Τότε ἑτοίμασα κι' ἐγὼ ἕνα σχέδιο σωτηρίας σας, θέλοντας νὰ ἐξαγοράσω τὴν εὐεργεσία ποὺ μοῦ ἐκάματε ἄλλοτε.

Ὁ γέρως στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν ἐξακολούθησε:

— Τὸ σχέδιό μου εἶνε ἀρκετὰ ὡραῖο γιὰ ἕνα γέρο τσιφούτη σὰν καὶ μένα. Χτὲς δηλαδὴ πῆγα ἀπευθείας στὸν ἰδιοκτήτη αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ εἶπα:

» — Κύριε, θέλετε νὰ μοῦ νοικιάσετε αὐτὸ τὸ σπίτι γιὰ ὀχτὰ μέρες;

» — Γιατί ὄχι; μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

» — Πρόκειται νὰ δεχτῶ μερικοὺς φίλους μου ποὺ κατοικοῦν στὸ Μπλοᾶ.

» — Ἄ! ἔκαμε ὁ ἀγαθὸς ἰδιοκτήτης. Χωρὶς ἄλλο θἄναι τίποτε εὐγενεῖς ποὺ ἤρθαν ἀπὸ τὸ Μπλοᾶ μὲ τὴ βασιλικὴ συνοδεία...

» — Ἀκριβῶς, τοῦ εἶπα. Εἶνε νέοι καλῶν οἰκογενειῶν, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ φιλοξενήσω σ' ἕνα εὐπαρουσίαστο καὶ καλοεπιπλωμένο σπίτι. Καὶ γιὰ ἕνα τέτοιο σπίτι μοῦ ὑπέδειξαν τὸ δικό σας...

» Τοῦ εἶπα δηλαδὴ ἕνα χοντρὸ ψέμμα, ἀλλὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὴ σωτηρία σας.

— Εἴστε λαμπρὸς κύριος! φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Παρνταγιὰν πατέρας.

— Γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, συνέχισε ὁ γηραιὸς λόγιος, κατώρθωσα νὰ νοικιάσω τὸ σπίτι, ἐγκαταστάθηκα ἀμέσως ἐδῶ καὶ τώρα βρίσκομαι στὶς διαταγές σας...

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Παρνταγιάν, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι καὶ νὰ σᾶς συγχαρῶ ἀτ' τὴ μιὰ μεριὰ γιὰ τὸ ἔξυπνο στρατήγημά σας, ἀλλὰ πρὸ πάντων γιὰ τὴν εὐγενικὴ καὶ γενναία καρδιά σας...

Ὁ γηραιὸς λόγιος ἅπλωσε τὸ χέρι του στὸν τυχοδιώκτη καὶ τοῦ εἶπε ἁπλᾶ:

— Τώρα δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε καὶ νὰ βγῆτε ἀπὸ δῶ μέσα, μὲ τὸ φυσικώτερο τρόπο, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν πόρτα. Δὲν θὰ σᾶς ἰδῇ κανένας...

— Κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ζὰν Παρνταγιάν, γιὰ τοὺς λόγους ποὺ θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ ὁ πατέρας μου, δὲν μποροῦμε νὰ δραπετεύσουμε ἀτ' αὐτὴ τὴ φυλακή. Εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν νὰ μὲ ὁδηγήσετε ὥς τὴν πόρτα, γιατὶ μόνος ἐγὼ θὰ λείψω γιὰ λίγο, ἐνῶ ὁ πατέρας μου θὰ σᾶς δώσῃ στὸ μεταξὺ τὶς σχετικὲς ἐξηγήσεις.

— Ἐλᾶτε, νέε μου, εἶπε ὁ γηραιὸς λόγιος.

Ὁ Ἱππότης τὸν ἀκολούθησε. Κατέβηκαν μπρὸς στὴν πόρτα. Τότε ὁ Ζὰν ντὲ Παρνταγιὰν γύρισε πρὸς τὸν γέρο Ράμο καὶ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, πατέρα μου!...

Ὁ γέρως ἐσκίρτησε. Ὁ τίτλος τοῦ πατέρα, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ νεαρὸς Ἱππότης καὶ τὸ ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ μιλοῦσε, τὸν ἐσυγκίνησαν. Κι' αὐτὸ τὸ ἐθεώρησε ὡς τὴ μεγαλείτερη ἀμοιβὴ ποὺ μποροῦσε νὰ λάβῃ γιὰ τὴν πρᾶξι του.

Ὁ Ἱππότης βγῆκε κατόπιν στὸ δρόμο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐντελῶς ἔρημος, καὶ διευθύνθηκε γρήγοραγρήγορα πρὸς τὸ μέγαρο Μονμορανσύ. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, χτύπησε δυνατὰ τὴν πόρτα. Τοῦ ἄνοιξαν ἀμέσως καὶ παρουσιάστηκε μπρός του πρῶτος ὁ Πιτώ, γεμάτος χαρὰ γιατὶ ξανάδρισκε τὸν κύριό του. Ἀλλὰ κι' ὁ θυρωρὸς ὑποδέχτηκε τὸν Ἱππότη μὲ ὄχι λιγώτερες περιποιήσεις.

— Ἄ, κύριε Ἱππότα, τοῦ εἶπε, νὰ ξέρατε μὲ πόση ἀνυπομονησία σᾶς περιμένει ὁ κύριός μου!...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ Παρνταγιὰν παρουσιάστηκε μπρὸς στὸν δοῦκα ντὲ Μονμορανσύ.

— Καλῶς ἦλθες, φίλε μου! τοῦ εἶπε ὁ Φραγκίσκος σφίγγοντάς του τὸ χέρι. Σᾶς περίμενα ἀνυπόμονα γιὰ νὰ φύγουμε μαζύ.

— Νὰ φύγουμε; ἐπανέλαβε μὲ ἀπορία ὁ Ἱππότης.

— Ναί, φίλε μου. Ἔχω λόγους νὰ πιστεύω πὼς ἄδικα χάνουμε τὸν καιρό μας καὶ τὸν κόπο μας ἐρευνῶντας στὸ Παρίσι. Ἡ Ἀνναμπέλλα κι' ἡ Λουΐζα ἔχουν μεταφερθεῖ ἀσφαλῶς στὰ προάστεια.

— Κύριε, εἶμαι σύμφωνος νὰ φύγουμε, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν, ἀλλὰ σᾶς θερμοπαρακαλῶ νἀρθῆτε πρῶτα μαζύ μου μόνος καὶ πεζός.

Τὸ ὕφος τοῦ νέου ἦταν τόσο παράδοξο, ὥστε ὁ Φραγκίσκος ντὲ Μονμορανσὺ τὸν ρώτησε ἀνήσυχα:

— Παρνταγιάν, γιὰ τὸ Θεό, τί μάθατε;

— Ἐλᾶτε, ἐξοχώτατέ, μὴν ἀργοτορεῖτε, ἀποκρίθηκε ἁπλᾶ ὁ Παρνταγιάν.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Φραγκίσκος ντὲ Μονμορανσὺ καὶ ὁ Ζὰν Παρνταγιὰν ἔφτασαν στὸ μικρὸ δρόμο, ὅπου ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Ράμου, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῆ κανένας. Χτύπησαν τὴν πόρτα καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρως βγῆκε νὰ τοὺς ἀνοίξῃ. Ἀνέβηκαν μαζὺ τὴ σκάλα κι' ἔφτασαν στὴν εὐρύχωρη τραπεζαρία, ὅπου ὁ Ράμος εἶχε δεχτεῖ τοὺς δυὸ Παρνταγιάν.

(Ἀκολουθεῖ)